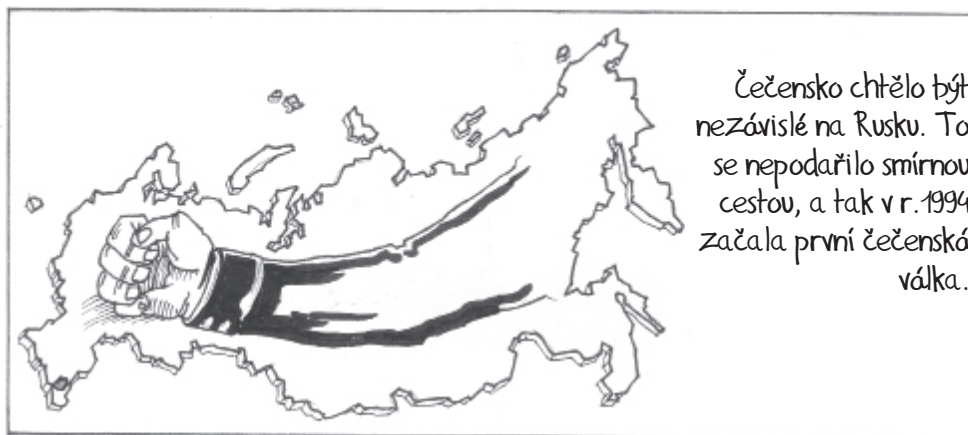

Čečensko

Napsal a nakreslil : SZLIM (Kata Szép)

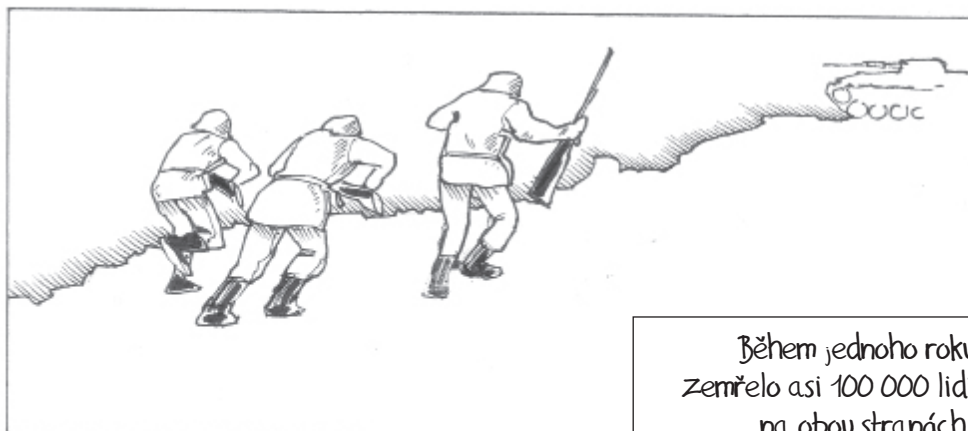

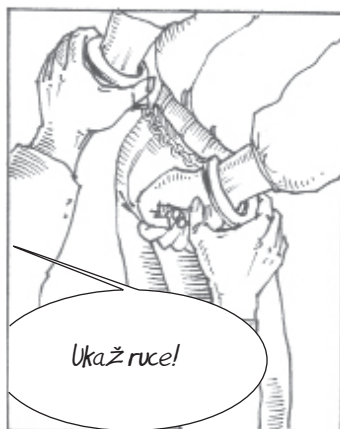
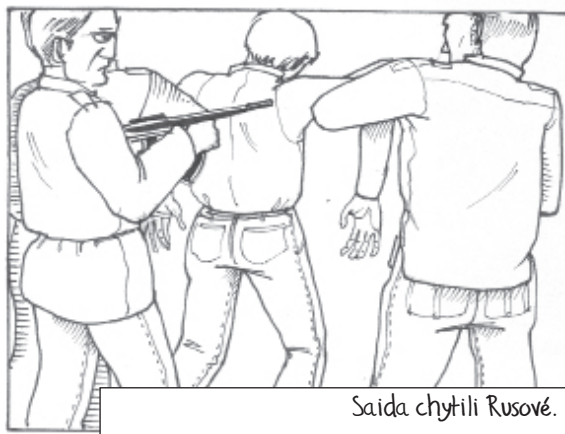
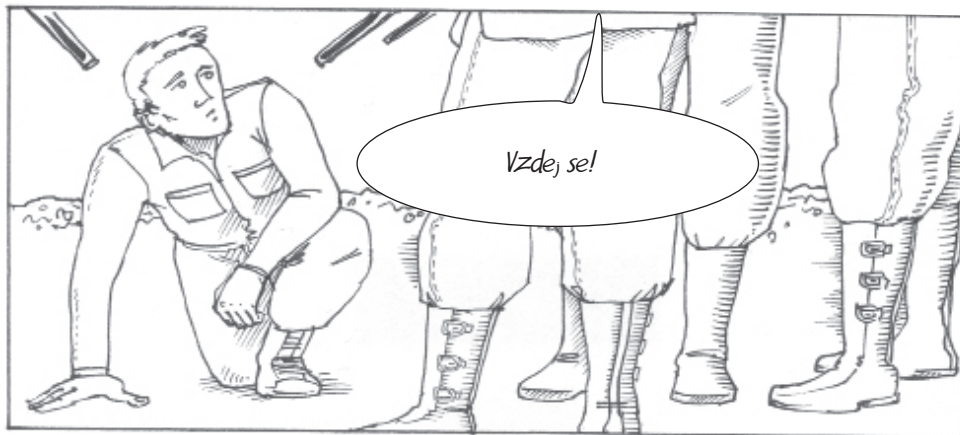
Čečensko chtělo být nezávislé na Rusku. To se nepodařilo smírnou cestou, a tak v r. 1994 začala první čečenská válka.

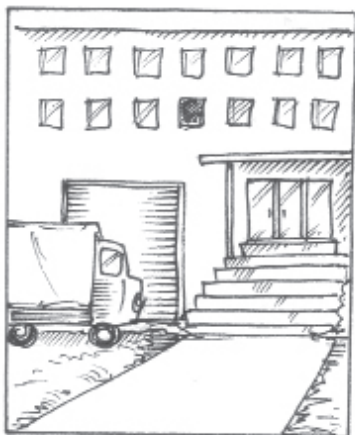

60 000 ruských vojáků vtáhlo do Čečenska.

Během jednoho roku zemřelo asi 100 000 lidí na obou stranách.

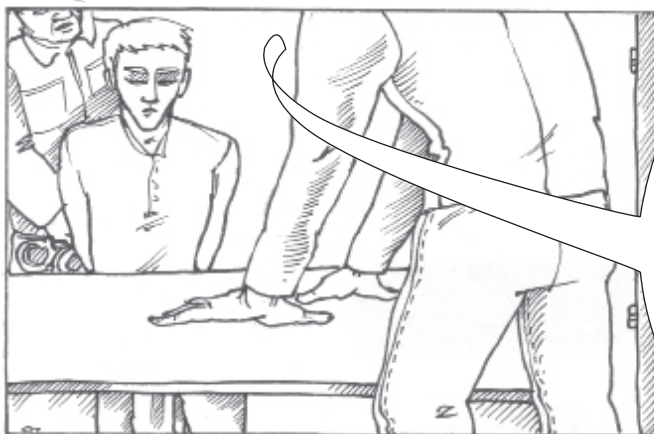
...odvezli je k výslechu.

Víme, že se spolčujete proti Rusům.

Mluv!

Když nepromluvíš,
budeš litovat! Víme, že
proti nám něco organi-
zuje i tvůj bratr!

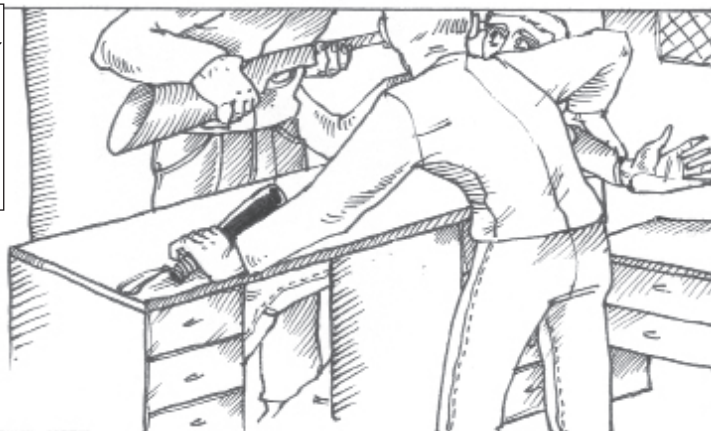

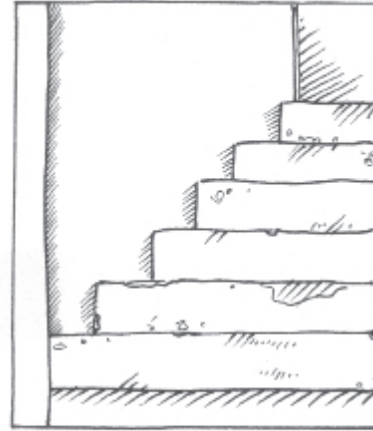
Tady podepiš,
že jsi na straně
Rusů!

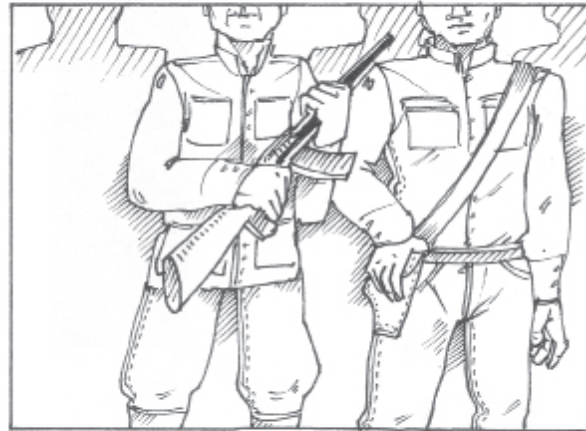
Za kolik ti stojí Čečensko? Kolik
chceš za svoje mluvení?

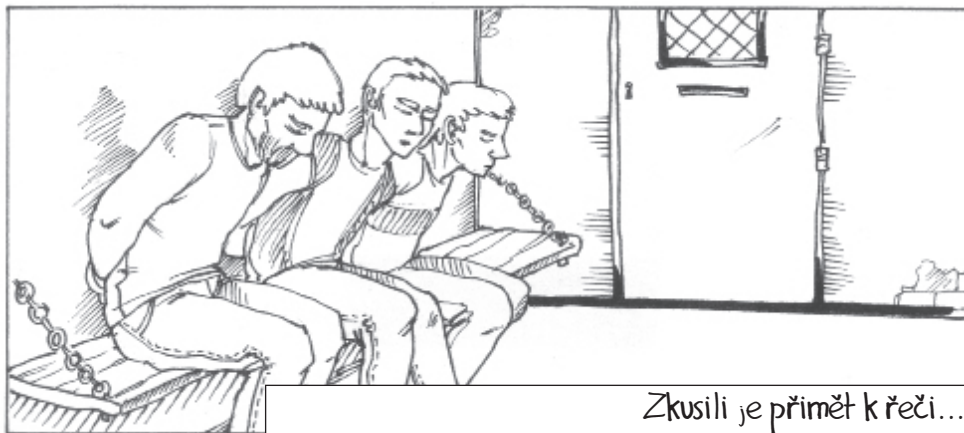
Said nepromluvil, a
tak ho zatkli.

Přitom jeho bratr opravdu něco organizoval proti Rusům, ale chytili ho. Zavřeli ho i s jeho společníky do vězení.

Zkusili je přimět k řeči...

...oni ale nic neprozradili.

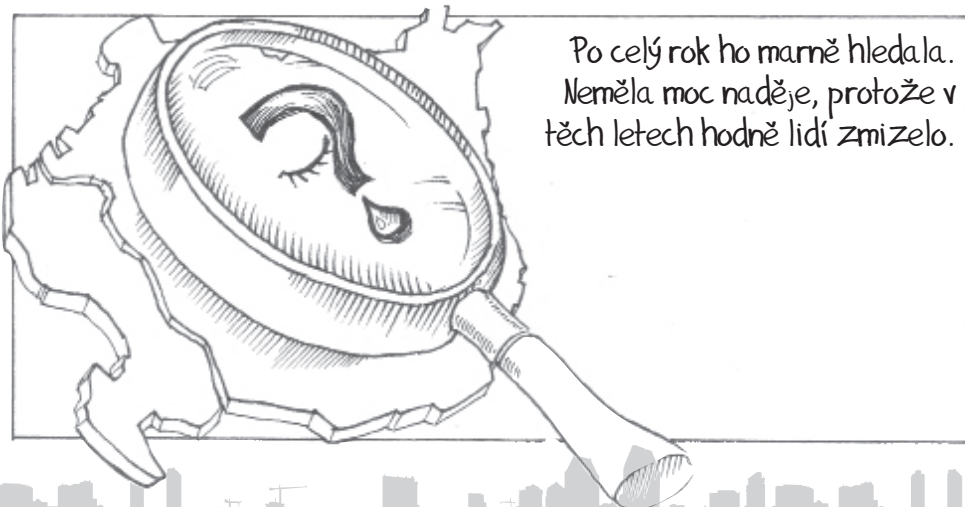
Zaplatili za to svým životem.

Saidova máma se vydala hledat svého mladšího syna.

Neviděli jste tohoto chlapce?

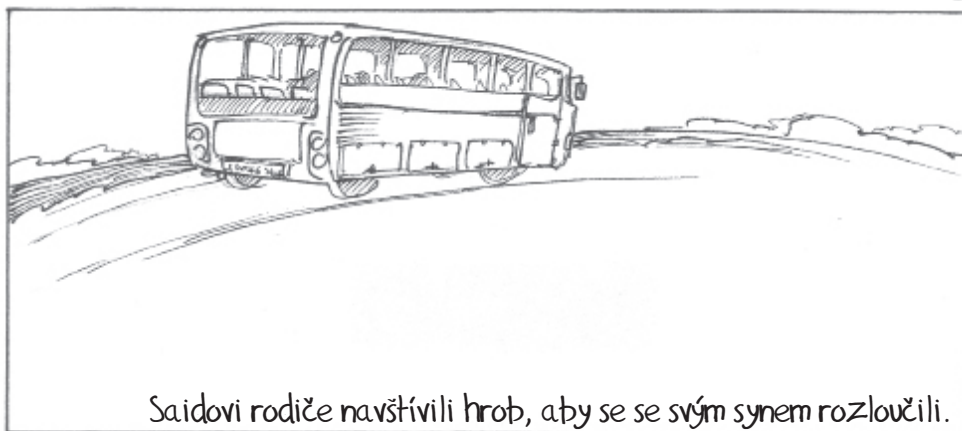

Po celý rok ho marně hledala.
Neměla moc naděje, protože v
těch letech hodně lidí zmizelo.

Saidova máma plakala.

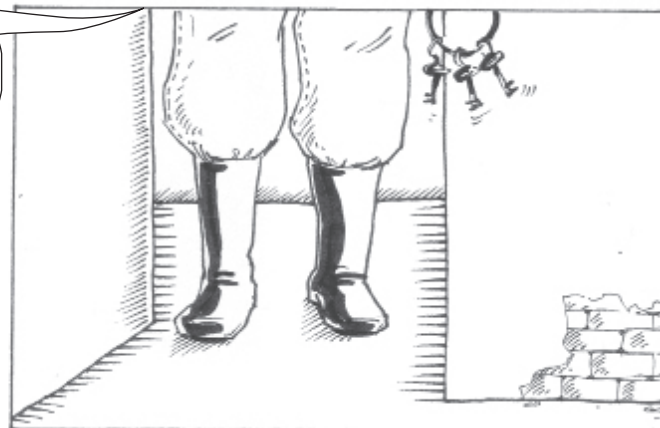

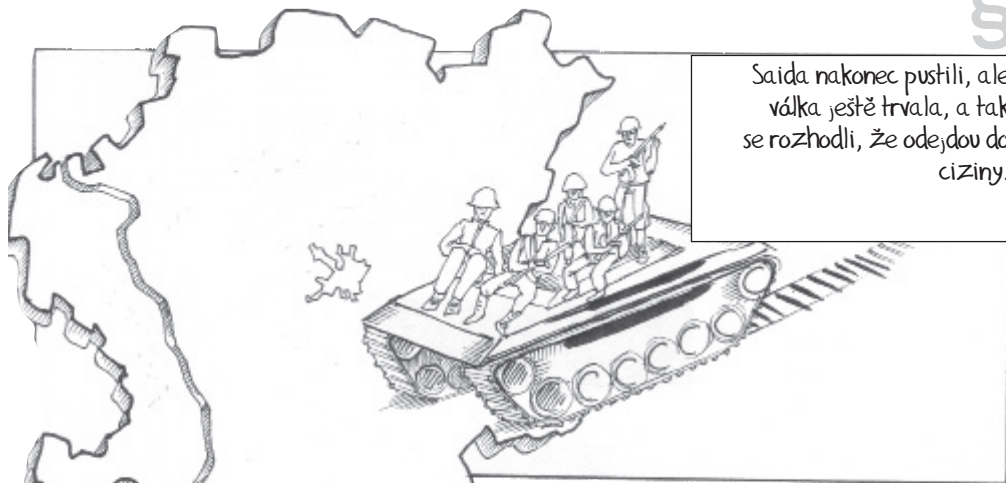

Promiňte, není tento chlapec náhodou u vás?

Ale ano, je tady zavřený.

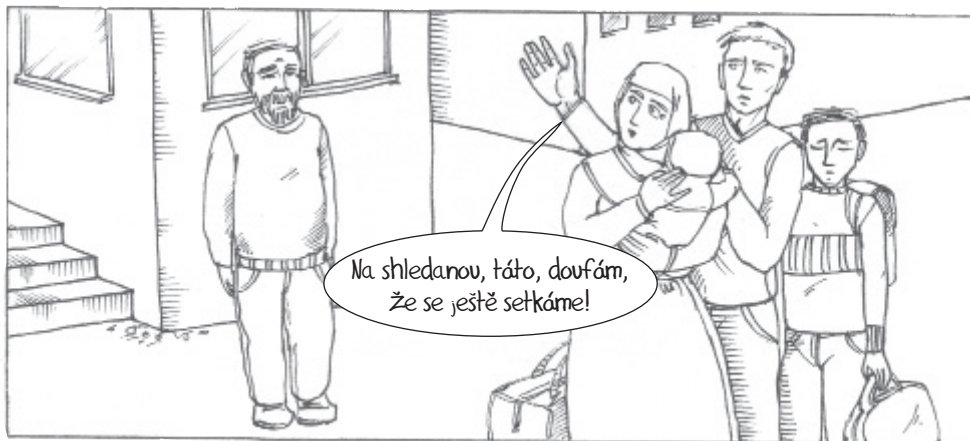
Ò, synáčku, myslela jsem si, že už nežiješ!

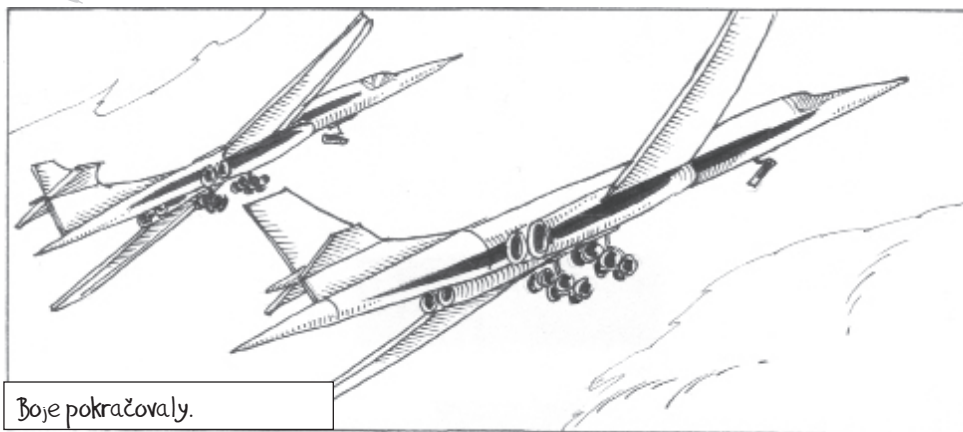
Saida nakonec pustili, ale válka ještě trvala, a tak se rozhodli, že odejdou do ciziny.

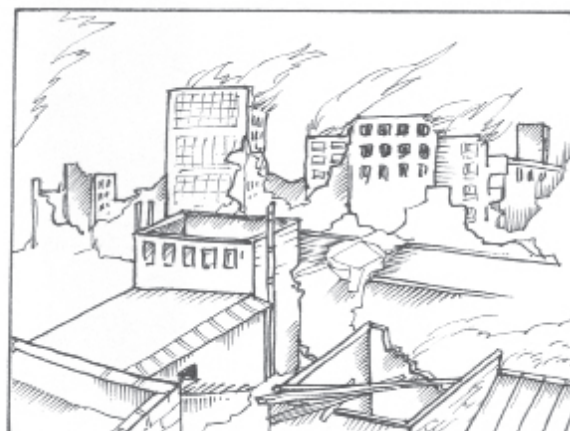
Jeho otec chtěl zůstat v Grozném, takže se rozloučili.

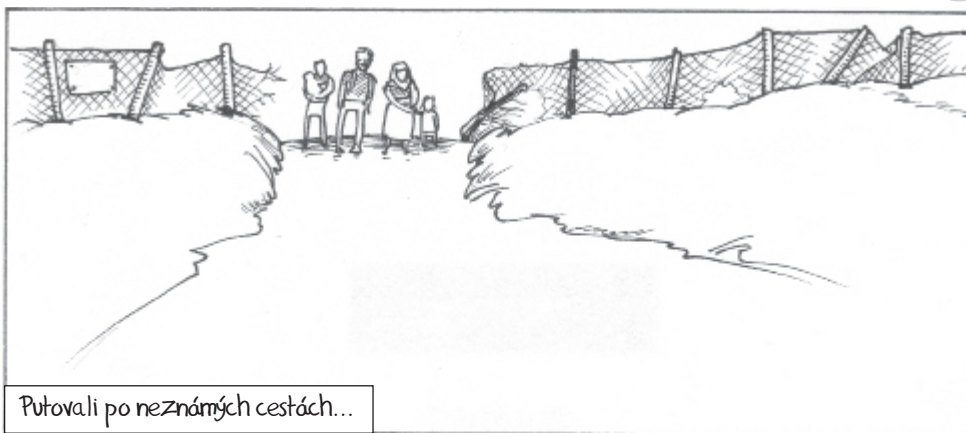
Na shledanou, táto, doufám, že se ještě setkáme!

Boje pokračovaly.

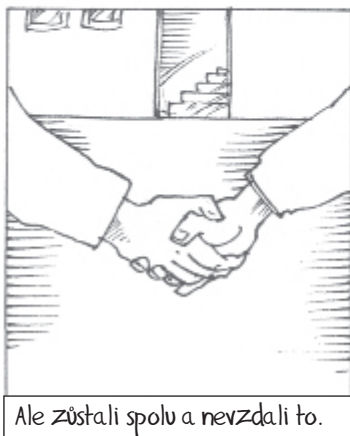
Said a jeho máma utekli do Inguška.

Putovali po neznámých cestách...

...a mnohokrát se skrývali.

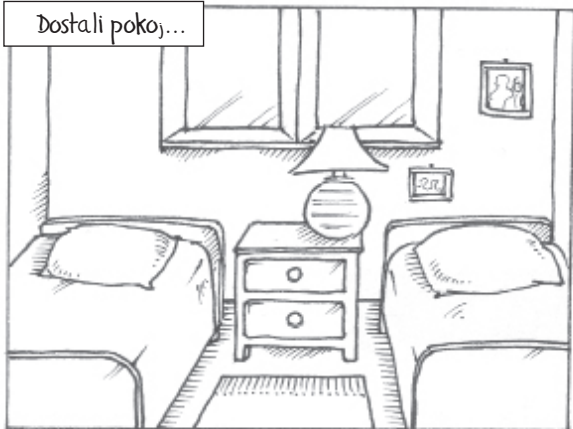
Ale zůstali spolu a nevzdali to.

Přátelé jim poskytli nocleh.

Dostali poko,...

Doufáme, že zanedlouho bude v
Čechách mír!

Cesta k hranici byla velice dlouhá.

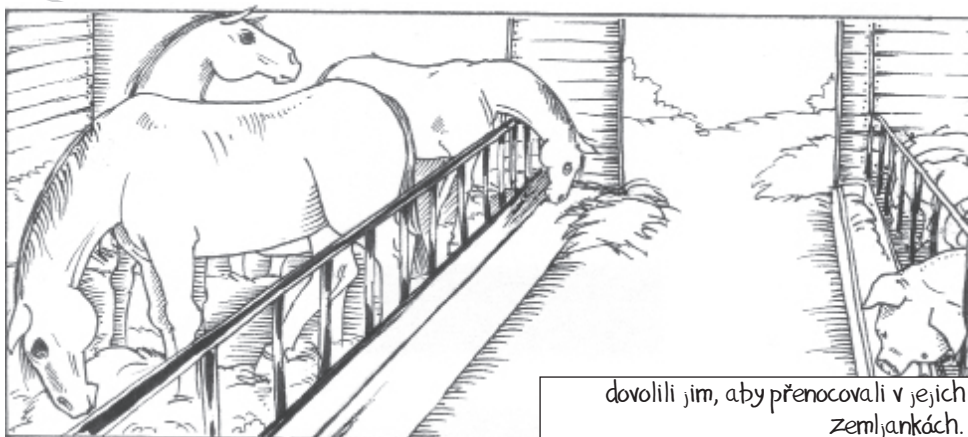

V Ingušsku se dostali do uprchlického tábora.

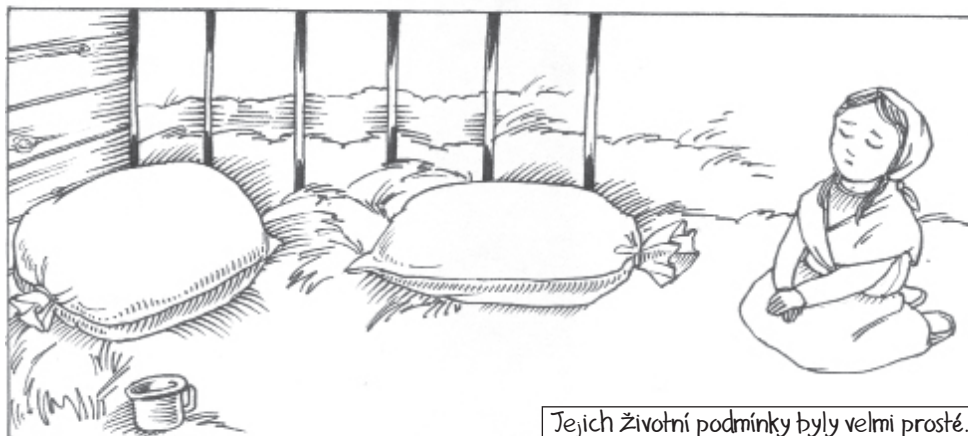

Lidé tam byli ochotní pomoci:

dovolili jim, aby přenocovali v jejich zemlyankách.

Jejich životní podmínky byly velmi prosté.

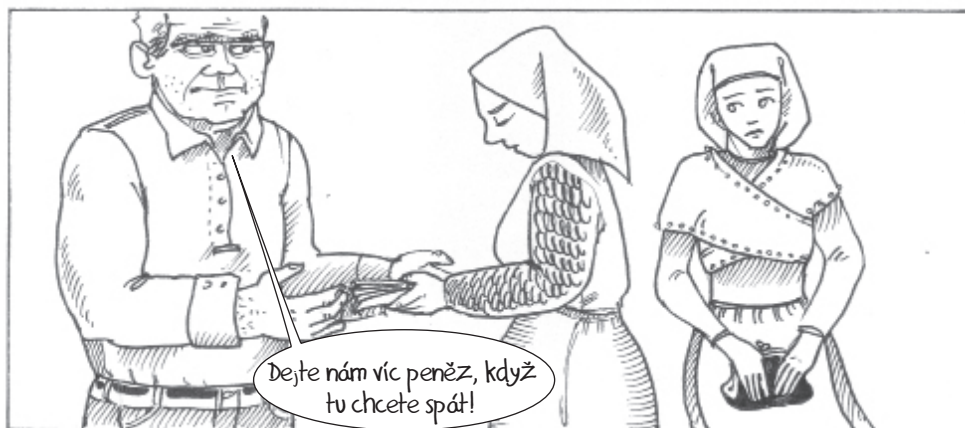
Na, mami, sněž večer!

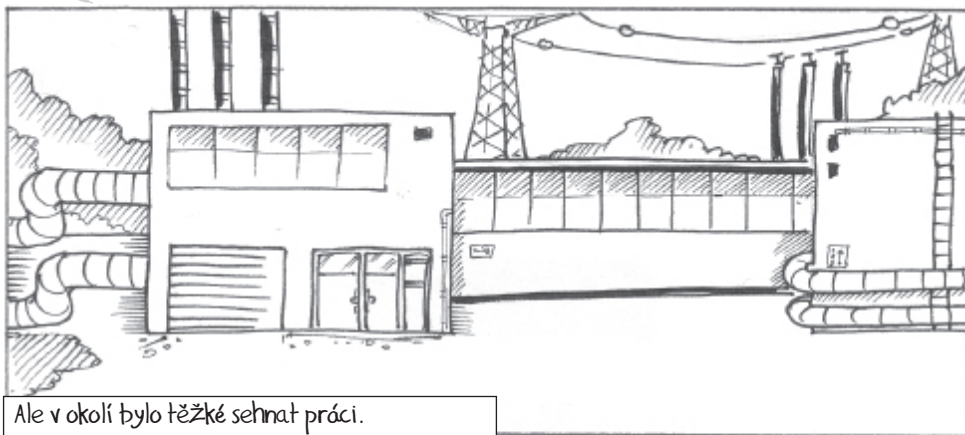

Moc jim chyběl jejich domov.

Ale po čase poskytovali Ingusi uprchlíkům chleba a nocleh moc drahé.

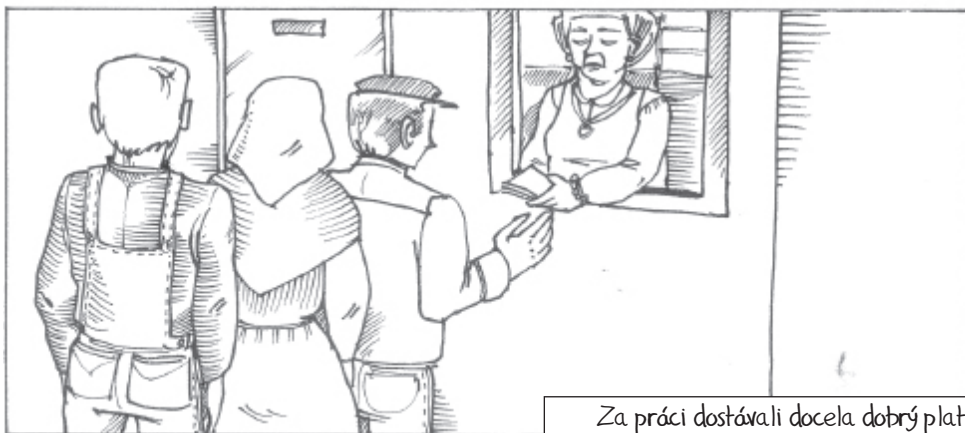

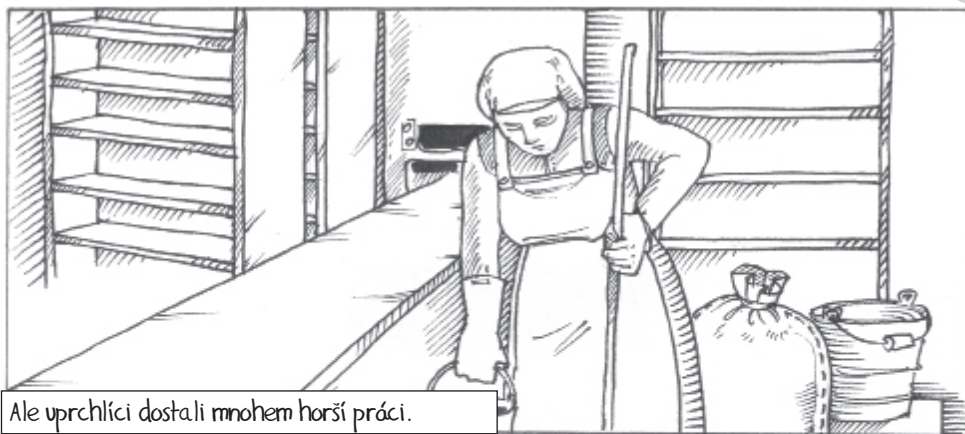
Ale v okolí bylo těžké sehnat práci.

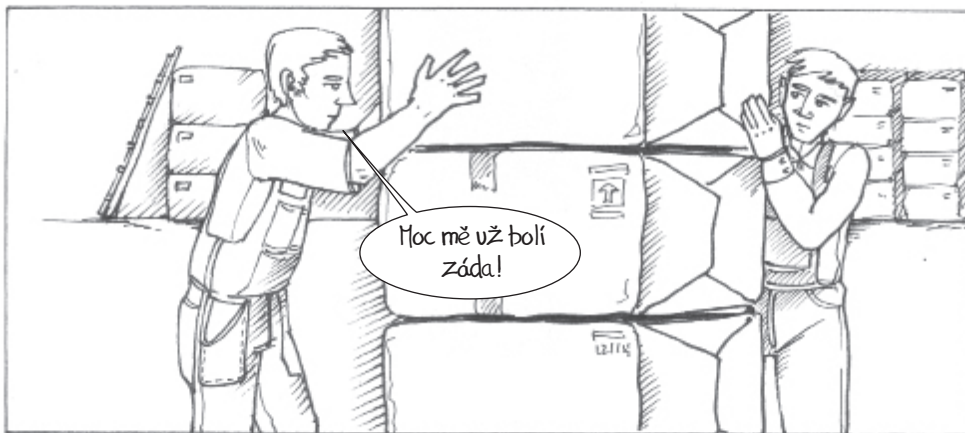
Místní obyvatelé pracovali v pekařství.

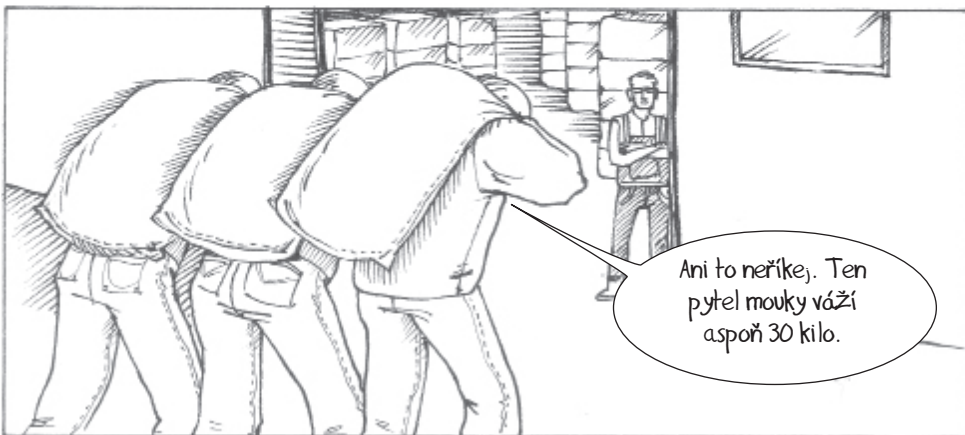
Za práci dostávali docela dobrý plat.

Ale uprchlíci dostali mnohem horší práci.

Moc mě už bolí záda!

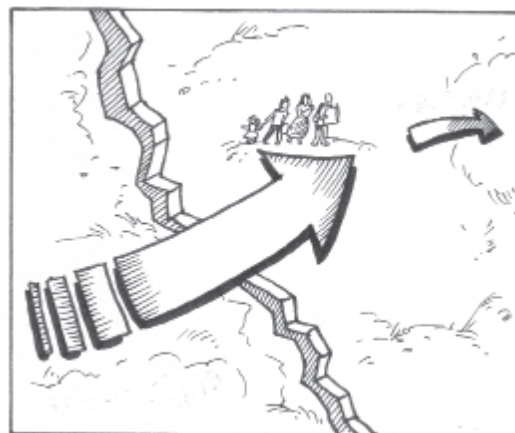

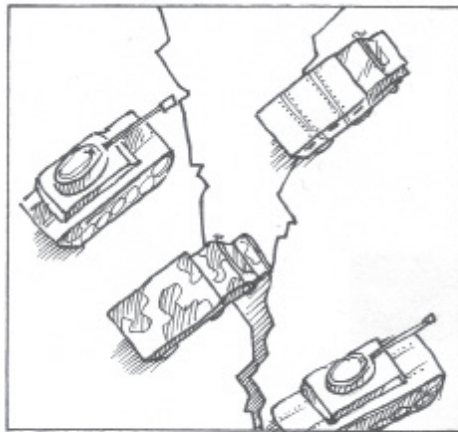
Ani to neříkej. Ten pytel mouky váží aspoň 30 kilo.

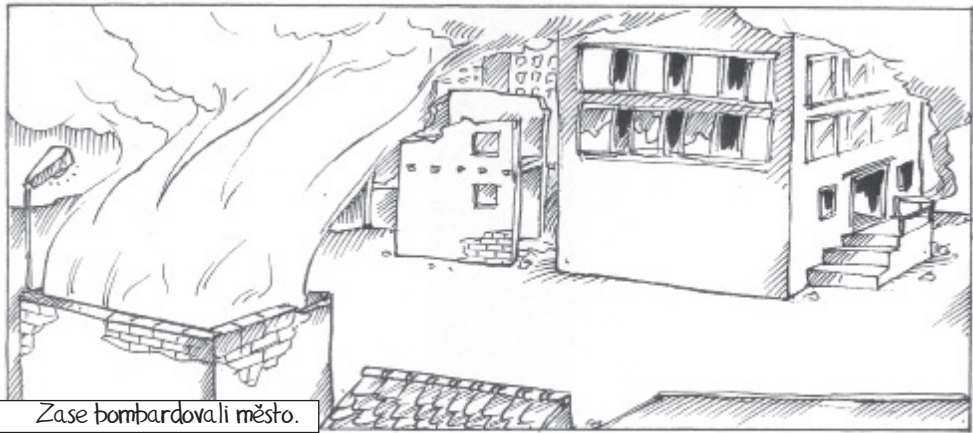
Za dlouhé dva roky válka
skončila.

Mohli se vrátit do Čečenska.

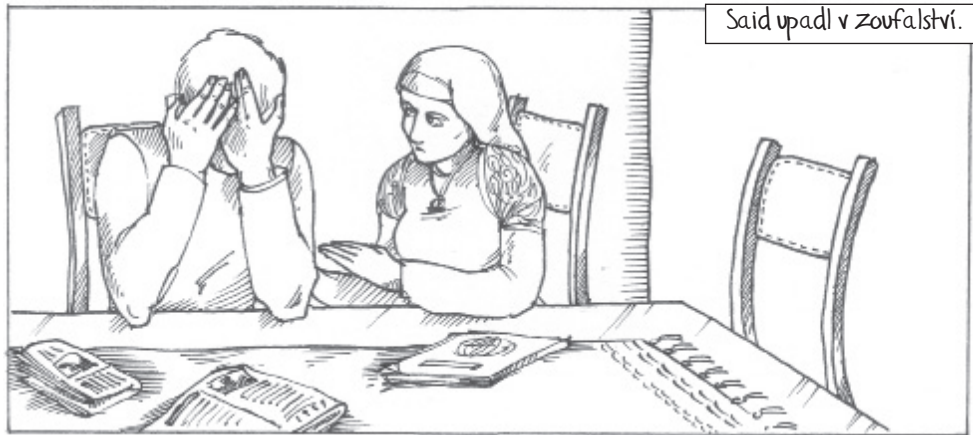

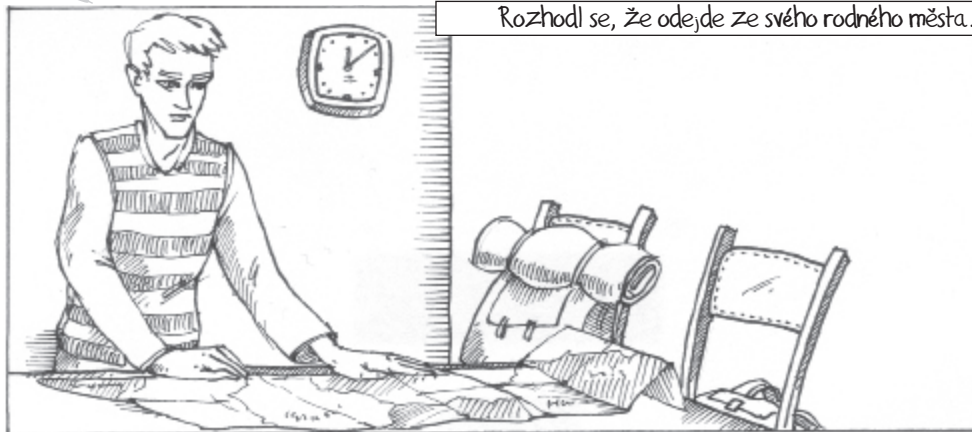
Ale mír trval jen tři roky.
V roce 1999 začala druhá čečenská válka.
Ruští vojáci vpadli do Grozného.

Zase bombardovali město.

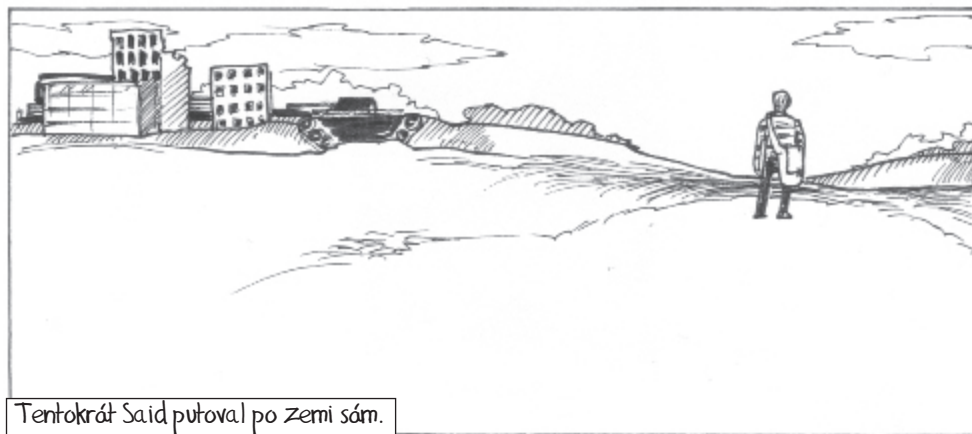
Said upadl v zoufalství.

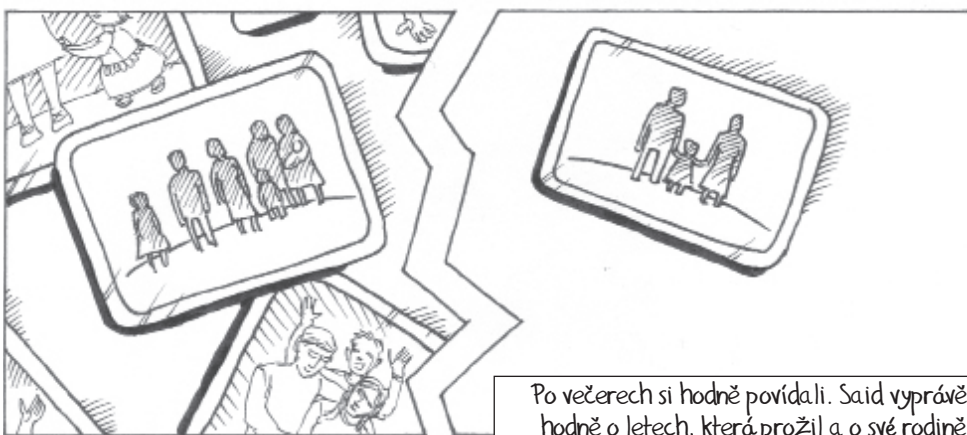
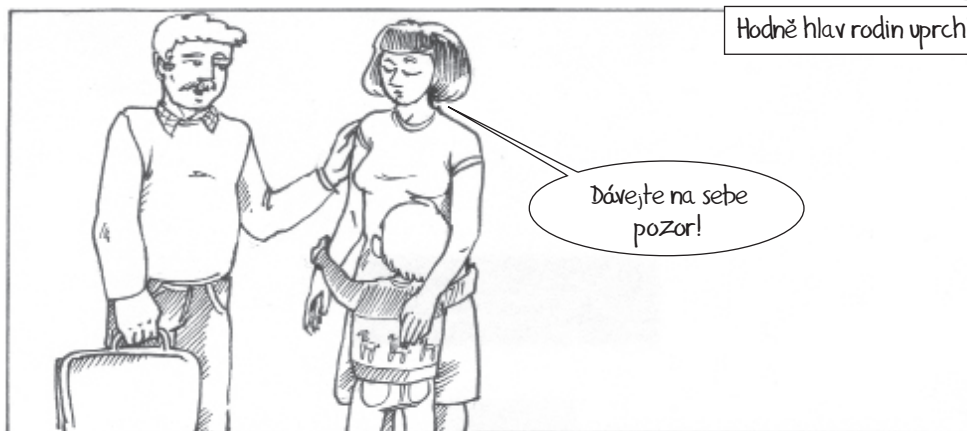
Rozhodl se, že odejde ze svého rodného města.

Uteč. Nebo tvůj osud bude stejný, jako osud tvého bratra!

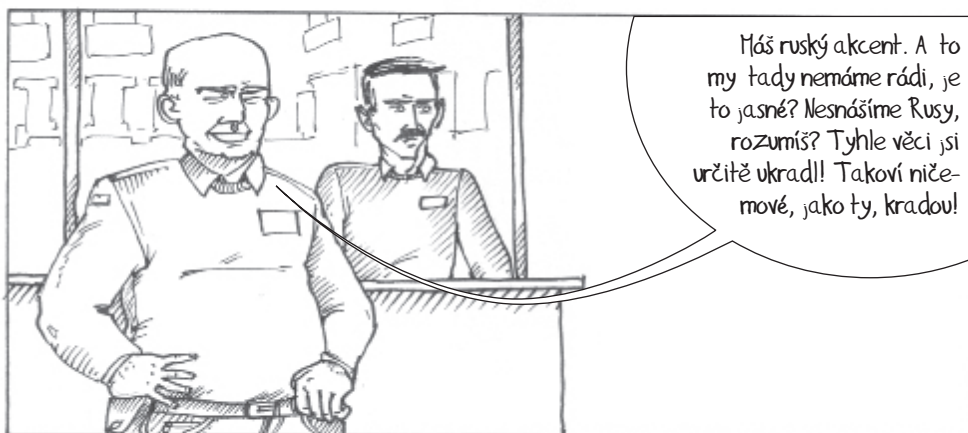

Tentokrát Said putoval po zemi sám.

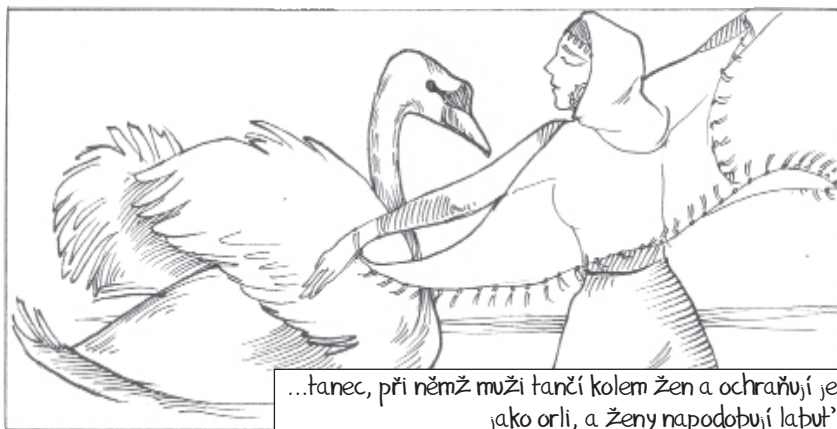
Praha, obchodní dům.

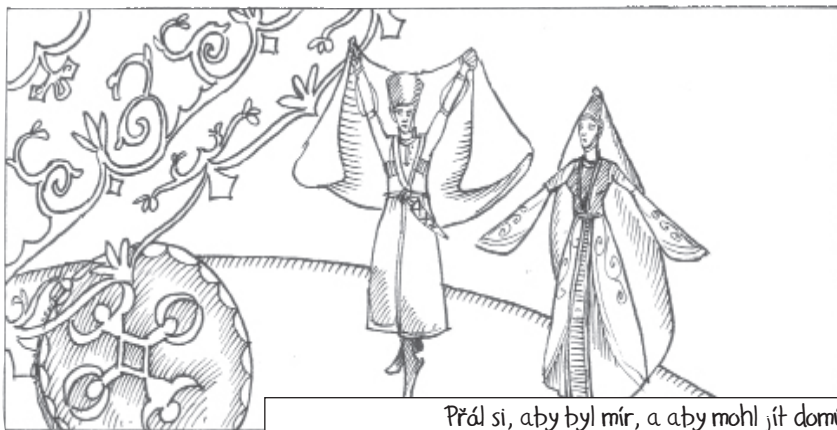

A jeho domov mu chyběl ještě víc. Tradice...

...tanec, při němž muži tančí kolem žen a ochraňují je, jako orli, a ženy napodobují labuť.

Prál si, aby byl mír, a aby mohl jít domů!

Domů, kde chlapce vychovávají jako Tigics.

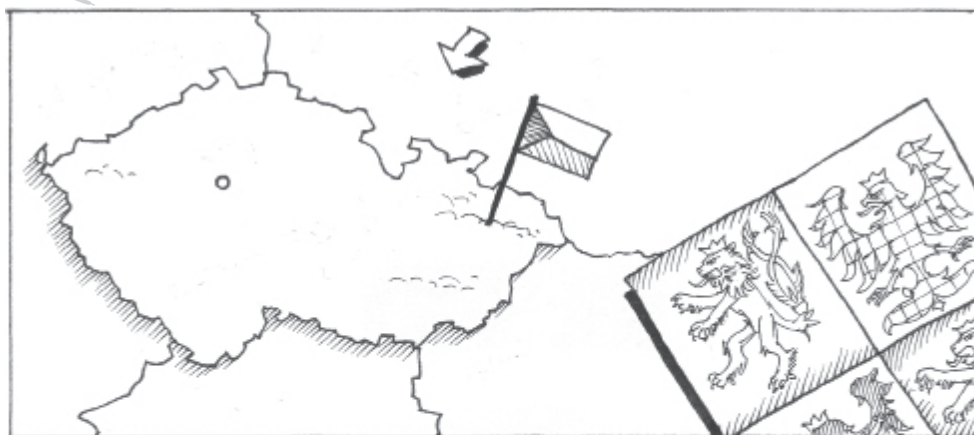
Starobylí čečenští bojovníci se nazývají Tigics.

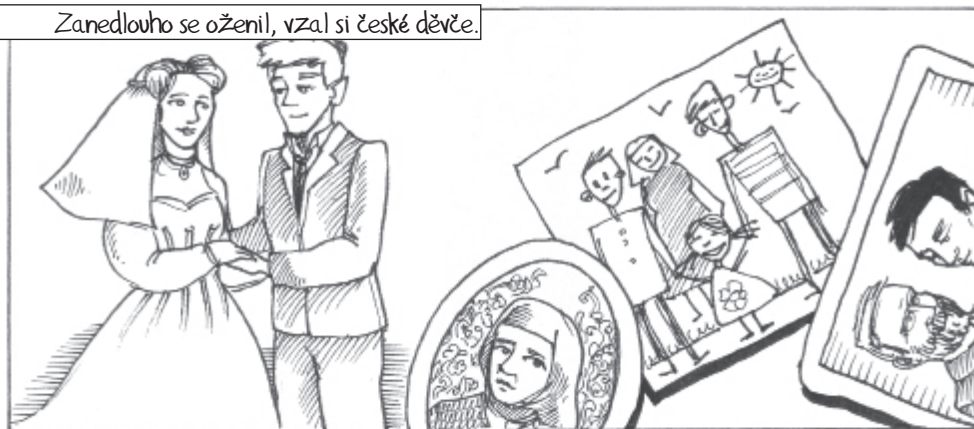
Ale doma byla válka.

Said se usadil v České republice.

Pokusil se začít nový život.

Zanedlouho se oženil, vzal si české děvče.

Za několik let dostal
povolení k trvalému
pobytu.

Pak se stal českým občanem.